

El judici contra el referèndum de l'1 d'octubre no només va representar un càstig contra els presos polítics, sinó contra la lluita del poble català per la seva autodeterminació. I és que l'Estat espanyol, una maquinària heretada del franquisme al servei d'una minoria de paràsits capitalistes, no pot permetre cap desafiament a la seva precària autoritat, i ha de disciplinar a tots els que gosin qüestionar-lo. Tanmateix, en una mostra de coratge i dignitat, les sentències van ser rebudes amb unes mobilitzacions massives, mostrant el rebuig de milions de persones a la corcada legalitat del règim. Durant les jornades clau de l'octubre d'aquest any el poble tenia la iniciativa en les seves mans.

Passats dos mesos des de la publicació de les sentències però, la situació ha tornat a una estabilitat relativa, malgrat episodis de mobilització importants com el d'avui. Com va passar l'octubre del 2017, la repressió ha jugat un paper notable a l'hora d'aixafar el moviment. Tot i així, la veritat és que la causa d'aquesta desfeta temporal és política, i no senzillament judicial i policial. L'absència d'una estratègia de lluita a l'alçada de la situació ha esgotat i desorientat el moviment i ha permès que l'Estat restableixi la seva autoritat. Els polítics processistes d'ERC i JxCAT romanen al capdavant del moviment. Centenars de milers de persones han començat a qüestionar a aquests dirigents arran de la seva actitud poruga i el caràcter purament verbal del seu republicanisme, el problema però és que no hi ha cap alternativa seriosa. La bancarrota d'aquests polítics no parteix de trets individuals, sinó que té arrels polítiques: a l'Estat espanyol, el dret a l'autodeterminació és una tasca revolucionària que dirigents de caire reformista com els d'ERC i JxCAT no poden dur a terme, només en poden fer una demagògia buida. Ens enfrontem a un enemic formidable, que només pot ser derrotat mitjançant la mobilització de masses, organitzant el poble treballador des de baix, entusiasmant el gruix de la població, incloent els sectors de la classe treballadora amb identitat nacional espanyola, amb un programa radical de transformació social, que conquereixi també la solidaritat d'almenys una part de la resta de pobles de l'Estat. Clarament, els Quim Torras i Pere Aragonès de torn no poden fer això. Cal girar l'eix polític del moviment cap a l'esquerra i el seu eix social cap a la classe treballadora. Per altra banda, el Tsunami Democràtic ha mobilitzat el poble amb intel·ligència i coratge, però s'ha de dir que l'estratègia de grans actes esporàdics sense objectius polítics clars esgota les energies del moviment. I, el més fonamental: és impossible retre comptes amb una estructura vertical, que convoca i desconvoca sense cap retorn democràtic.

Cal una nova direcció a l'alçada, organitzada democràticament, recolzant-se en les nombroses assemblees, sindicats, CDR i altres plataformes d'organització popular que han sorgit en el darrer període. En aquest sentit, la CUP, el partit republicà més conseqüent, té un important paper a jugar. Té el potencial de ficar una falca entre els dirigents porucs de la Generalitat i el moviment republicà. Per això però no basta amb criticar la brutalitat dels Mossos d'Esquadra sota Buch, cal desenvolupar una crítica política als processistes, explicant que per assolir la república cal fer una revolució. És una tasca pacient d'explicació i preparació. L'actual equilibri del règim és molt precari. Les eleccions del 10 de novembre no han resolt res, i agreugen la inestabilitat i els problemes de fons del règim del 78. S'aprofundeix la radicalització i polarització política, no només cap a la dreta, sinó també cap a l'esquerra i l'independentisme. Tot això es produeix en l'antesala d'una nova crisi econòmica. La tasca actual és preparar-nos políticament per als futurs esclats, bastint la direcció revolucionària que el moviment republicà necessita per triomfar.